

BIBLICKÉ ÚKOLY

pro IV. čtvrtletí 1930.

Epištola k Římanům.

Dary třinácté soboty (27. prosince) určeny jsou pro
práci mezi Indiány v Jižní Americe.



Biblické úkoly. - Pomůcka ke studování Bible. - Vychází čtyřikrát
v roce. - Předplatné Kč 10.- ročně. - Vlastním nákladem vydává
ADVENTNÍ NAKLADATELSTVÍ V BRNĚ - KRÁLOVĚ POLI,
TISKEM „KRAMERIA“ V BRNĚ.

Poznámka.

Tato epištola Pavlova byla pravděpodobně psána v roce 59 z Korintu. Pro svou velikou důležitost jest na prvním místě mezi listy apoštolovými; je to soustavné a obsáhlé náboženské pojednání a zároveň důležité poselství. V tomto listě ukazuje Pavel hříšnost člověkovu a že člověk jest ztracen, odkud pochází a co jest. Ukazuje beznadějnost bez Boha, ale také Boží milost a ospravedlnění skrze Ježíše Krista. Jasně ukazuje, jak jest Bůh spravedlivý a věřícího hříšníka jak může osvoboditi. Nikoli, aby dále hřešil, nýbrž aby se snažil vypěstovati hříchu prostou povahu křesťanskou. Ačkoli jest to epištola hlubokého obsahu, není to pro věřícího těžké pochopiti ji.

Luther praví ve své předmluvě k tomuto listu: »Tato epištola jest hlavní částí Nového zákona a nejjasnější evangelium, které jest hodno, aby je křesťan nejen doslova znal, nýbrž denně se tím zabýval jako denní mannou duše. Neboť nikdy nemůže býti příliš mnoho čtena nebo studována, a čím více se jí zabýváme, tím jest vzácnější.« A končí slovy: »V této epištole tedy nalézáme, co křesťan má znáti, totiž zákon, evangelium, hřích, trest, milost, víru, spravedlnost, Krista, Boha, dobré skutky, lásku, naději, kříž... Proto se zdá, jakoby Pavel v této epištole chtěl krátce zaznamenati celou křesťanskou a evangelickou nauku a připravit možnost vniknutí do celého Starého zákona. Beze vši pochybnosti lze říci, že kdo má tuto epištolu v srdci, má v sobě světlo i sílu Starého zákona. Nechť proto každému křesťanu slouží k všeobecnému a svatému cvičení. K tomu dej Bůh svou milost. Amen.« (Fabianke.)

Čti a uvažuj tuto epištolu, její kapitoly, odstavce a verše. Dej pozor na každé slovo! Promysli vše důkladně, nespěchej! Neodpovídej celými veršemi tam, kde stačí jedno slovo. K odpovědi na otázku použij jen té části verše, které je třeba. Snaž se slova života pochopiti tak hluboce, jak je ti možno. — Často si to opakuj! — Pozoruj otázky a proč jsou tak dány. Kéž uvažování této epištoly jest ku prospěchu života víry všech!

Oslovení.

Otázky.

1. Kdo jest původce tohoto listu? Řím. 1, 1. Kde byl psán? Kdy? Kdo jej psal? Řím. 16, 22. Komu byl poslán? Řím. 1, 7. Proč byl napsán? Pozn. 1.
2. Jak sebe označuje Pavel? Řím. 1. 1a. Proč se tak nazývá? Pozn. 2.
3. K čemu byl povolán? V. 1b. Pozn. 3.
4. K jaké službě byl Pavel určen? V. 1c. Pozn. 4.
5. Skrze koho bylo evangelium zaslíbeno? Kde jsou zaslíbení složena? V. 2.
6. Kdo jest středem evangelia? V. 3a.
7. Z kterého rodu pochází Kristus? V. 3b.
8. Co se praví o jeho duchovním původu? V. 4a. Pozn. 5.
9. Po čem byl Kristus poznán jako Syn Boží? V. 4b.
10. Co přijal Pavel od Krista? V. 5a.
11. Proč se mu dostalo této milosti? V. 5b. Pozn. 6.
12. V jakém poměru byli oslovení k evangelium? V. 6. Pozn. 7.
13. Komu byl poslán tento list? V. 7a. Pozn. 8.
14. Jaké požehnání má Pavel pro svaté? V. 7b.

Poznámky.

1. Doba sepsání této epištoly nechá se zjistiti těmito body:
1. Pavel ještě nebyl v Římě. (Řím. 1, 13. 15.) 2. Zamýšlel jíti do Říma, až by navštívil Jerusalema. (Řím. 15, 23—28.) To také bylo jeho předsevzetí při jeho tříměsíčním pobytu v Korintu. (Skut. 19, 21.) 3. Chtěl z Macedonie a Achae přinést do Jerusalema sbírku pro chudé. (Řím. 16, 26. 31.) Tuto sbírku přinesl po třech měsících z Korintu do Jerusalema. (Skt. 24, 17.) 4. Když psal list, byli u něho Timoteus, Sozipater, Gaius a Erastus. (Řím. 16, 21. 23.) O prvních třech jest výslovně psáno, že po tři měsíce byli s Pavlem v Korintu. (Skt. 20, 2. 4.) Erastus bydlil v Korintu a krátce před tím byl s Timoteem poslán z Efezu do Korintu. (Skt. 19, 22.) Srovnej s 1. Kor. 16,

10. 11. 5. Pro sepsání dopisu v Korintu svědčí také 1. Kor. 16, 1—3. Podle Řím. 16, 1. 2 můžeme usuzovati, že apoštol poslal dopis po diakonce Fěbě z přístavního města Cenchree.

Účel dopisu jest poučný, totiž význam vykoupení skrze evangelium Ježíše Krista představit v plném rozsahu.

2. Čti osobní povolání apoštola od Pána. (Skt. 9, 1—20.) »Služebník«. Bůh nazývá své děti syny, dcerami, svatými, přáteli. Kdo však se odevzdal Bohu, spokojí se tím, že se nazývá služebníkem. Lze říci, že jest osobním vlastnictvím, vykoupeným otrokem, získaný krví Kristovou a poután k Němu láskou z Ducha zplozenou.

3. »Povolání apoštol«. Slovo apoštol znamená poslaný. Je to pojmenování, jímž náš Spasitel označil každého z dvanácti učedníků a když Jidáš Iškariotský odešel, byl zvolen Matěj a připočten k dvanácti. Nesprávné však jest domnívati se, že úřad apoštolský vztahoval se jen na oněch dvanáct, nebo že Pavel byl jedním z dvanácti. Dvanáct jich bylo posláno k Izraeli; Pavel byl apoštol, poslaný od Ježíše — vyslanec — pro pohany. Barnabáš, Epafroditus, Timoteus a Silvanus jsou také nazýváni apoštoly. První apoštolé věděli, že pro jejich svědectví je třeba, aby viděli Pána. Oni měli zvěstovati, že Ježíš jest živý Kristus. Proto se Pavel odvolává na své zkušenosti při obrácení, aby ukázal, že v této věci nestojí za ostatními. (1. Kor. 9, 1; 15, 8.) Že toho však nebylo nezbytně třeba, vysvětá z povolání Barnabáše a jiných, jakož i ze skutečnosti, že úřad apoštolský má býti v církvi až do konce.

4. »Oddělený« znamená také odloučený. Je to určité ohraňování oddělení od množství. Tak byli Pavel a Barnabáš odděleni k dílu Božímu. (Skt. 13, 2.) Pavel byl ze života matky oddělen. (Gal. 1, 15. 16.) Tak povolává Bůh každého k nějaké práci a v určitou dobu ho pro ni odděluje; může ho však potřebovati jen tehdy, jestliže se Mu odevzdá.

5. »Mocně prokázán Synem Božím.« Ježíš byl Synem Božím dříve, než se narodil z Marie Panny. Byl Synem Božím od věčnosti. Když dlel na zemi, bylo jeho božství zakryto lid-

ským tělem, které bylo porobeno všem slabostem. Pro nevěřícího byl pouhým člověkem. Sobecká srdce nemohla porozuměti jeho pohnutkám. Přece byl Bůh, ačkoli to svět i jeho vlastní nevěděli a Jej ukřižovali. Jeho vzkříšení zjevilo jeho svatost, jeho moc nad hříchem a smrtí zjevila jeho božství.

6. »Poslušenstvím víry« rozumí se přijetí evangelia u víře.

7. Co znamená slovo »povoláný«? Srovnej toto nebo podobná slova této epištoly a shleď, že je to zvláštní, určitý význam. Povolán jest ten, kdo uposlechl pozvání, při němž slovo skutečně působilo.

8. Slovo »svatí« nezahrnuje dokonalé lidi. V Novém zákoně je to označení věřících. Svatí jsou ti, kteří odděleni od světa, žijí Bohu a jeho službě. Jelikož jsme povoláni k svatosti, jest naučení tohoto listu i pro nás.



Úkol 2. — 11. října. Z. s. 17.21.

Nestydím se za evangelium.

Otázky.

1. Za co děkoval Pavel Bohu? Skrze koho děkoval? Řim. 1, 8. Pozn. 1.
2. Čím byl projeven zájem Pavlův o věřící? V. 9.
3. O čem svědčí jeho osobní přání? V. 10.
4. Proč choval přání, býti u nich? V. 11. Pozn. 2.
5. K čemu mělo sloužiti toto shledání? V. 12. Pozn. 3.
6. Jaký úmysl choval Pavel s přáním viděti je? Proč je nemohl dříve navštívit? V. 13. Pozn. 4.
7. Za koho se pokládal? V. 14. Proč? Pozn. 5.
8. Jak zamýšlel splatiti část dluhu? V. 15. Pozn. 6.
9. Co mu dávalo odvahy při zvěstování evangelia? V. 16a. Pozn. 7.
10. Čím se liší evangelium od jiných učení? V. 16b. Pozn. 8.
11. Komu jest evangelium mocí Boží? V. 16c. Pozn. 9.

12. Co jest jádrem evangelia? V. 17a.
13. Jak lze dosáhnouti spravedlnosti? V. 17b.
14. Proč uvádí Pavel výrok proroka Abakuka? V. 17c.

Poznámky.

1. Pavel nesl břímě duší. Nepečoval jenom o obrácení duší, ale také o jejich vzrůst. Proto pracoval dnem i nocí, aby každému dokonale představil Ježíše Krista. (Skt. 20, 19. 20. 26. 27. 31.) Velice se radoval ze zdaru sboru v bezbožném Římě.

2. Bůh často dává skrze své služebníky duchovní dary, nikoli, aby tím uspokojil lidskou ctižádost nebo zvelebil člověka, nýbrž příjemce utvrdil u víře. (Skt. 8, 17; 19, 6; 1. Kor. 1, 6—8.

3. Má se za to, že zatím co Pavel Řím ještě neviděl, setkal se s mnohým z bratrů, kteří tam již byli. To dosvědčují jména uvedená v 16. kapitole. Jest pravděpodobné, že mnozí členové sboru v Římě byli získáni prací Pavlovou v jiných místech a vyhledávali společenství víry. Tak tomu bývá ve velkých městech. Nechtěl, aby se domnívali, že svým dřívějším výrokem činil by jim nějaké výčitky pro nedostatek duchovních darů, nýbrž aby se navzájem povzbudili.

4. Dilo apoštolovo záleželo v tom, aby vychoval a vzdělal lidi ke zvěstování poselství o ukřižovaném a zmrtvýchvstalém Spasiteli. Každý, kdo přijímá evangelium, bere na sebe povinnost, také jiným zvěstovati cestu spasení.

5. »Dlužník«. Pavel byl »prodán hříchu«, spoutaný otrok, který si sám nemohl pomoci. Pán Ježíš jej koupil svou krví za své vlastnictví. Kristus umřel za všechny a všem umožnil, aby mohli býti spaseni. Proto byl Pavel koupeným dlužníkem a cítil povinnost ze všech sil konati dílo Kristovo. Proto chtěl také v Římě kázati evangelium.

6. Hlavní slovo v listě k Římanům jest »spravedlnost«. (Řím. 1, 17.) »Pavel byl zmocněn zvláště pracovati mezi pohanskými národy. Zrozen jako Žid, římský občan a seznámen s řeckou vzdělaností. Byl od Boha vyvolen, aby objasnil základ pravdy. Spravedlnost a ospravedlnění jsou hlavní předměty

listu k Římanům. Jedno jest měřítko, zákon Boží a jediná spravedlnost — Boží. Skrze hřích jsme odsouzeni, skrze víru ospravedlněni.«

7. »Nestydím se.« Za mnohé věci měli by se lidé stydět, Pití, kouření, bezbožnost, pomluvy, nevěrnost, lež, nenávisť, zloba, závist a jiné věci, za te by se měl stydět lid osvěcený evangeliem. Nemusí se však stydět za poctivost, upřímnost, čistotu, rozvážnost, střídmost a věrnost; to jsou věci, které chce vypěstovati evangelium. Proč by se měl někdo za evangelium stydět?

8. Evangelium znamená dobré nebo radostné poselství. Boží úmysl jest, aby jeho poselství o vykoupení pro všechny hříšníky, beznadějně a v stínu smrti jsoucí, bylo dobrým poselstvím. Bezmocnost lidská pomoci sobě zjevuje se v bezbožnosti světa za dnů apoštolů a jest zapsána v této epištole. Evangelium přišlo s dobrým poselstvím, s mocí Boží.

9. Nikdo není vyloučen. Všem, kteří chtějí, může se dostati moci Boží, budou-li věřit jeho slovu a poddají-li se jeho vůli.



Úkol 3. — 18. října. Z. s. 17.07.

Stav světa bez evangelia.

Otázky.

1. Proti čemu zjevuje se hněv Boží? Proč? Řím 1, 18a. Pozn. 1.
2. Jak se chovají takoví lidé ku pravdě? V. 18b. Pozn. 2.
3. Co vědí? Odkud? V. 19. Pozn. 3.
4. Jak lze poznati neviditelné věci Boží? Od kdy? Co zjevují tyto věci? V. 20.
5. Jak tato zjevení Boží zanechávají člověka? V. 20 konec.
6. Jak působí na lidi zjevení Boží ve stvoření? V. 21a. Pozn. 4.
7. Co se stane s těmi, kteří raději jdou svou vlastní cestou? V. 21b.
8. Kam dospějí lidé, nectí-li Boha? V. 22. (Viz 1. Kor. 1, 20—25.)

9. Kam je přivedla jejich slepota a nevěra? V. 23. Pozn. 5.
10. Proč je Bůh nechal cele padnouti? V. 24. Pozn. 6.
11. Co činili ve svém zaslepení? Co ctili? V. 25. Pozn. 7.
12. V jakém bahně se na konec octli? V. 26. 27. Pozn. 8.

Poznámky.

1. Svěrázná známka a skutečný obsah evangelia jest přesně označen v 16 a 17 verši, o kterých jsme uvažovali v předcházejícím úkole. Tyto dva verše jsou úzce spojeny s v. 18. Nezbytnost zjevení evangelia a tím i spravedlnosti Boží jest dodatečně zdurazněno skutečností, že hněv Boží zjevuje se proti všeliké nepravosti. Kdyby nebylo lze nijak uniknouti tomuto hněvu Božímu, bylo by ztraceno veškeré lidstvo, neboť anení spravedlivého ani jednoho. (Řím. 3, 10.) Spravedlnost Boží jest dar věřícímu. Tato spravedlnost ztělesněna byla v Jeho Synu. Věřiti v Syna, znamená Jej přijmouti. A toto přijetí Ježíše vírou znamená tolik, jako přijetí spravedlnosti evangelia. Tím způsobem lze uniknouti hněvu Božímu.

2. Pravdu zadržovati, znamená ji potlačovati. Oni nepřijímají pravdu pro svůj život a svým nesprávným stanoviskem k ní zbraňují, aby pronikla do života jiných.

3. Bůh zjevuje svou moc působením v člověku, v jeho svědomí, v schopnosti úsudku, rozumnosti, v lásce a v touze po svatosti. Jeho moudrost a moc zjevují se člověku ve slunci, v hvězdách, v lese a poli, v horách i rovinách, v každém jeho díle. Zjevení jeho moci ve viditelných věcech zmocňuje myslícího člověka, aby pochopil lásku, spravedlnost a život Boží.

4. Apoštol ukazuje, že ti, o nichž mluví, měli kdysi poznání Boží. Ve své povýšenosti volili však vlastní cestu a v svém sobectví pustili se zřetele Stvořitele. Tak tomu bylo v minulosti, i nyní. Mnozí, kteří se radovali ze zkušeností v Božích věcech, kteří také vyučovali jiné, jak lze přijíti k Bohu, pustili ve své pýše Boha se zřetele. Neuznali zdroj, z něž přicházejí jejich síly a pozbyli spojení s Bohem.

5. »Když Kristus dal učedníkům rozkaz zvěstovati poselství o spasení, víry v Boha a v jeho slovo na zemi téměř nebylo... Služebníci satanovi, zlí duchové, opanovávali těla lidí a hanebně toho zneužívali. Mnohá tvář lidská měla vzezření ďábelské... I nyní se zkáza všude úžasně vzmáhá. Všecky ty špatnosti, k nimž se poji každého dne hrozná události nové, nelze ani vyličiti. Lidé pozorují, že se jim něčeho nedostává. Chtějí by sílu k odporování hříchu, k vysvobození se z pout zlého a touží po pokoji, radosti a zdraví. — Přítomný stav světa vyžaduje přeměny od základu. K tomu však je třeba — jako před 1900 lety — zjevení Kristova. Jenom jeho milost umožňuje žádoucí obnovení lidstva tělesné, duchovní i duševní.« (Fussp. 137.)

6. Nechtějí-li lidé nic činiti s Bohem, On je nechává jíti jejich vlastní cestou; ponechává je moci a následkům hříchu, který si zvolili.

7. Překroutili pravdu Boží a snížili se k uctívání toho nejnižšího. Jejich vášně staly se jim modlami. Na Stvořitele zapomněli. Místo Boha volili hřích.

8. »Vydal je.« Je to hrozný výrok, který má ukázati, co to znamená, býti zavržen od Boha. Pavel jest ve vyličování těchto věcí velice zdrželivý; nečiní to jako jiní pisatelé nekřesťanští. (Viz Efez. 5, 12.)



Úkol 4. — 25. října. Z. s. 16.53.

Hněv Boží proti každé nepravosti.

Otázky.

1. Jaké jsou následky neuznání Boha? Řím. 1, 28a. Pozn. 1.
2. Kam takovéto smýšlení vede? V. 28b. Pozn. 2.
3. V čem se zjevuje toto smýšlení? V. 29.
4. Které hříchy jsou dále uvedeny? V. 30.
5. Které další hříchy jsou jmenovány? V. 31.

6. Kde jest uveden podobný seznam? Na kterou dobu se to zvláště vztahuje? 2. Tim. 3, 1—5. Pozn. 3.
7. Na co jsou upozorňováni ti, kteří mají hlubší poznání? Řím. 1, 32. Pozn. 4.
8. Co jest praveno o těch, kteří jiné soudí a sami hřeší? Řím. 2, 1.
9. Jaké naučení dal Kristus o této otázce? Mat. 7, 1. 2; Luk. 6, 37. 38.
10. O čem mohou bezbožní býti ujištěni? Řím. 2, 2.
11. Na co jest upozorněn ten, kdo u jiných odsuzuje věci, které sám činí? V. 3. Pozn. 5.
12. Jakou otázku důtklivou dává Pavel? V. 4a. Pozn. 6.
13. Jaký úmysl měli by lidé poznati v dobrotivosti Boží? V. 4b.
14. Kam vede zatvrzelost přestupníků? V. 5. Pozn. 7.

Poznámky.

1. »Vydal je.« Toto rčení jest v této kapitole třikrát. Značí to, že se jich vzdal, nikoliv odsoudil. Ve své lásce snášel je tak dlouho, jak jen bylo možno, ale oni nechtěli. Zkažené smýšlení jest poslední stanice zlého. Byla to však jejich vlastní volba.

2. »Aby činili, což nesluší.« Každé smýšlení přináší ovoce. Převrácená mysl vede nevyhnutelně k činění toho, což nesluší.

3. Tyto hříchy jsou následek přirozeného, neobráceného srdce a mohou býti vyhlazeny jenom mocí Boží. Evangelium jest jediný lék proti tomu.

4. Někteří si třeba budou mysliti, že v sobotní škole nemělo by býti uvažováno o verších 24—32; ale Bůh nám dává vyličení bídného stavu dítek světa, abychom se při pohledu na takové ovoce odvrátili od jejich otroctví a přijali svobodu v Kristu.

5. »Opravdoví pracovníci nemají kdy, zabývat se chybami jiných. Oni pohlíží na Ježíše a uvažujíce o Něm, jsou proměňováni v jeho obraz. V svém životě na zemi, zjevil On jasně božskou povahu. Měli bychom se snažiti ve svém působišti býti

tak dokonalí, jako byl On. Členové sboru neměli by býti lhotejní v utváření správné povahy. Budou-li státi pod mocným vlivem Ducha Božího, mohou vzrůst v povahy, které budou vyzařovati povahu Boží.« (E. G. W.)

6. Ve svých epištolách používá Pavel často slova »bohatství«, aby vyličil Boží dobrotu a shovívavost. Lidé usilují o získání hmotného bohatství. Bohatství milosti, které má nekonečnou cenu, zůstává nepovšimnuto.

7. »Ti, kteří se nejvíce provinují, vidí nejdříve chyby jiných; nechť proto každý člen sboru hledí, aby jeho srdce bylo před Bohem čisté, aby jeho jméno nebylo zapsáno jen ve sborové knize, nýbrž také v knize života. Potom nebude odsuzovati bratří, aniž pohrdati těmi, které má za chybné.« E. G. W.



Úkol 5. — 1. listopadu. Z. s. 16.39.

Odsouzení.

Otázky.

1. Co bude rozhodovati na soudu Božím? Řim. 2, 6. Pozn. 1.
2. Co bude dáno těm, kteří žijí skutečně křesťansky? V. 7. Pozn. 2.
3. Koho postihne hněv? Co mají k očekávání ti, kteří trvají v hříších? Jak bude Bůh souditi? V. 8. 9. Pozn. 3.
4. Komu se dostane slávy a cti? V. 10.
5. Co není u Boha? V. 11. Pozn. 4.
6. Co čeká ty, kteří hřešili bez zákona? V. 12a. 3. Mojž. 5, 17. Pozn. 5.
7. Jak budou souzeni ti, kteří znali zákon? V. 12b.
8. Kdo budou na soudu před Bohem učiněni spravedliví? V. 13. Pozn. 6.
9. Co jest praveno o pohanec, kteří neznali psaný zákon, ale snažili se jej plniti? V. 14. Pozn. 7.
10. Co dokazují svými skutky? V. 15a.

11. Co je obviňuje nebo omlouvá? V. 15b.
12. Kdy odplatí Bůh každý skutek? V. 16. Pozn. 8.
13. Co bude na soudu vzato v úvahu? Mat. 12, 36. 37; Kaz. 12, 13. 14.

Poznámky.

1. Měli bychom si stále býti vědomi své osobní odpovědnosti k Bohu. Jsme nakloněni omlouvat své chyby poukazováním na jiné, že oni činí totéž. Božská povaha nejdůvěrnějších přátel nebo nejmilejší nám členové rodiny nemohou nás zachrániti. Na soudu nás neomluví ani neodsoudí skutky jiných. Každý bude mít osobní odpovědnost.

2. V našem životě jsou těžkosti, které zbraňují pokroku našemu v nebeských věcech. Potřebujeme trpělivosti a shovívání, máme-li jíti cestou nám určenou. Na této cestě můžeme použiti dvou zdrojů sil. — Pamatujme, že Otec nebeský zná cestu, kterou nám naznačil, jakož i těžkosti, které na této cestě přicházejí. Ve všech bidách jest nám blízek svou hojnou milostí. Činiti jeho vůli, jest pokoj.

3. Jsou jen dvě třídy lidí na světě. Jedna záleží z těch, kteří trvají v dobrém a hledají nesmrtelnosti. Těm všem dostane se věčného života. To jest Boží odpověď na jejich víru. (Jan 3, 16; 1. Jan 5, 11. 12.) Druhá třída — neposlušných — sklizeti bude ovoce svých skutků: Hněv, soužení, úzkost.

4. Bezpochyby jest zde praveno, že Bůh nikomu nedává přednost pro jeho moudrost nebo společenské postavení. — Židé se domnívali, že oni mají zvláštní přízeň u Boha, že spasení jest jenom pro ně. Stranickost lidská jest ukázána u Jakuba 2, 2—4.

5. »Bez zákonů«. Každý člověk má poznání zlého; následuje-li tohoto poznání, dostane se mu více světla. Odvrací-li se od něho, upadá ve větší temnotu. Bůh bdí nad těmi, jejichž srdce jest upřímné. (2. Par. 16, 9.) Každému člověku jest dáno dosti světla, které jej může zachrániti, následuje-li jej. Podle tohoto světla, podle poznání, bude souzen.

6. Tento verš ukazuje nedostatečnost vyznání proti jistotě odměny »činitelů zákonů«. »Zákon Boží jest měřítkem, jímž bude na soudu měřen život a povaha lidí.« E. G. W.

»Také dnes požaduje Bůh od lidí poslušnost, jakou se skvěl Kristus. On sloužil Otci svému v lásce, ochotně. „Abych činil vůli tvou, libost mám“, pravil. Žádná oběť nebyla mu veliká, žádná práce těžká, aby vykonal dílo, pro které přišel. Tak máme sloužiti i my. Ten slouží, kdo jest úplně poslušen.« (Gileich. 280.)

7. »I mezi pohany jsou mnozí upřímní. Dříve nežli slyšeli slova života, podporovali činnost misionářů a sloužili jim s nebezpečím života. Mezi nimi jsou, kteří se nevědomky klani Bohu, jímž světlo nebylo ještě přineseno, kteří však přes to nepůjdou v zahynutí. Když i neznají napsaný zákon Boží, slyšeli jeho hlas, jak k nim mluví v přírodě, a činili to, co žádá zákon. Jejich skutky svědčí, že Duch svatý dotkl se jejich srdce. Jsou uznány za děti Boží.« E. G. W.

8. »V den«. Verše 12 a 16 jsou úzce spojeny. Verše 13—15 jsou vloženy vysvětlení. Dvě třídy, uvedené ve verši 12, mají býti souzeny, »když souditi bude Bůh tajné věci lidské, podle evangelium mého, skrze Jezukrista«. Všecko bude zjeveno. Hledíce k tomuto soudu, měli bychom podle toho žiti a nepoddati se tomu, co náš soused říká, nebo činí.



Úkol 6. — 8. listopadu. (Z. s. 16.28.)

Pravý Žid.

Otázky.

1. Jaké stanovisko zaujímal Žid k zákonu? Čím se chlubil? Řím. 2, 17. Pozn. 1.
2. Co znali a uznávali Židé? Odkud čerpali vědomosti? V. 18. Pozn. 2.
3. O čem byl Žid přesvědčen? V. 19. 20a. Pozn. 3.
4. Co měli v zákoně? V. 20b. Pozn. 4.

5. Jakou možnost vyličuje Pavel? V. 21. 22. Pozn. 5.
6. Co je to, když zákon Boží zachováván jest jen povrchně? V. 23.
7. Jak to působí na pohany? V. 24. Pozn. 6.
8. Kdy mohlo prospěti obřezání? V. 25a.
9. Jakou cenu má obřízka, když zákon jest přestupován? V. 25b. Pozn. 7.
10. Co jest velmi důležité i pro neobřezaného? Zač je v takovém případě počítána neobřízka? V. 26.
11. Co jest poslušnost neobřezaných pro neposlušně Židy? V. 27.
12. Co nestačí, aby někdo byl pravým Židem? V. 28a.
13. Co jest rovněž praveno o obřízce? V. 28b.
14. Kdo jest pravým Židem? V. 29a.
15. Co jest pravou obřízkou? V. 29b. Pozn. 8.

Poznámky.

1. »Ty sloveš Žid.« To bylo čestné jméno. Židé spoléhali na zákon a chlubili se Bohem. Bylo to však jen prázdnou formou, která přináší odsouzení. Zákonem jest míněno desatero.

2. Zevní pozorování zákona posloužilo Židům k hojnému naučení. Vážili si zákona, neboť věděli, že jest to projevení vůle Boží. (Žalm 40, 8. 9.)

3. Předpokládaná osobnost jest si vědoma nejen předností Židů všeobecně, nýbrž také jejich duchovních schopností, postavení a známostí. Pavel často připomíná své dřívější předsvědčení, jakožto židovského rabína. Můžeme býti ujištěni, že pýcha a zaslepenost, kterou zde uvádí, byla u mnohých rabinů právě tak veliká, jako kdysi u něho samého.

4. Forma umění a pravdy v zákoně. Nesmíme se mýlit jako Židé, že stačí vnější forma; také se nesmíme dopouštět omylu, jako volní myslitelé, že není třeba žádné formy, ani pravidla. Pavel výslovně potvrzuje, že Židé měli formu umění a pravdy v zákoně. Forma byla správná. Nedostávalo se jim však du-

5. »Zákon Boží jest zrcadlo, které nám ukazuje, jací jsme. Zrcadlem se nemáme mýti, nýbrž ono slouží k tomu, aby nám ukázalo, jak velice potřebujeme býti umyti. Můžeš své mýdlo doporučovati jak chceš, nikdo jej nepoužije; můžeš-li jim však ukázati jejich špinu, budou se radovati, že je mohou mít. Jinak budou mýdlem pohrdati.« (F. B. Meyer.)



Úkol 8. — 22. listopadu. (Z. s. 16.10.)

Utvrzení zákona.

Otázky.

1. Ke komu mluví zákon? Jaký je tedy všechen svět? Řím. 3, 19. Pozn. 1.
2. Čím nemůže býti nikdo ospravedlněn? K čemu slouží zákon? V. 20. Pozn. 2.
3. Jaká naděje jest pro hříšníka? Čím jest osvědčena spravedlnost? V. 21. Pozn. 3.
4. Či spravedlnost bude zjevena? Komu bude dána? Jest pro někoho jiné možnosti? V. 22.
5. Kdo potřebuje ospravedlnění? V. 23.
6. Čím a kým bývají lidé ospravedlněni? V. 24. Pozn. 4.
7. K čemu byl Kristus předzvěděn? Za co jest uznána jeho spravedlnost? V. 25. Pozn. 5.
8. Co jest Kristus skrze víru věřícímu? V. 26.
9. Kde jest tedy chlouba a čest lidí? V. 27a.
10. Čím jsou vyloučeny zásluhy lidí? V. 27b. Pozn. 6.
11. Co tedy můžeme říci? V. 28. Pozn. 7.
12. Komu nabízí Bůh spasení? V. 29.
13. Kdo bude ospravedlněn? V. 30. Pozn. 8.
14. Co činí víra se zákonem? V. 31. Pozn. 9.

Poznámky.

1. Protože všichni přestoupili zákon, nemůže se nikdo před Bohem ospravedlniti, ale všichni jsou vinni. Zákon, který všechny odsuzuje, musí býti obecný a ve svých požadavcích jednotný.

2. Myslicímu čtenáři bude jasné, že žádný zákon své přestupníky nemůže osvobodit, nýbrž odsoudit. Světlem, které vyzařuje ze zákona, jest poznána zvláštní hříšnost hřícha. »Skutky zákona.« Rabini se domnívali, že skrze svou spravedlnost budou moci vjít do nebe; Kristus však jejich spravedlnost prohlásil za neplatnou. Protože byli přísní ve vnějším zachovávaní zákona, měli se za svatě. Ale právě jejich skutky vyloučily spravedlnost z jejich náboženství. Skrze svou spravedlnost nikdy nemohli dosáhnouti království nebeského.

3. Člověk jest bezmocný. Spravedlnost, která osvobozuje člověka, přichází nezávisle na jeho nedokonalosti. Je to spravedlnost, která přichází skrze evangelium. (Řím. 1, 16.) Je to dar Boží, nezávislý na skutech. Pro svou slabost a hříšnost nemůže člověk ze sebe dosáhnouti této spravedlnosti. Díky Bohu, že nám pomáhá v této bitvě a dává nám svou věčnou spravedlnost.

4. Při ospravedlnění skrze víru lze pozorovati dvě věci. Účast Boží a účast člověka. Člověk věří Bohu, lituje a vyznává své hříchy v pevné víře, že mu Bůh odpustí. Vše ostatní činí Pán. Kristus přichází do srdce člověka, očišťuje je od hříchu a naplňuje svou přítomností. Je snad zákon zrušen? Nikoli, hříchy člověka byly vyhlazeny. Zákon proti němu nic nemá a on je svoboden, neboť jest ve shodě s zákonem. Zákon Boží jest nezměnitelný, ale člověk se musí změnit.

5. Kristus jest Beránek, zabitý od počátku světa. (Zjev. 13, 8.) Byl předurčen jako smírce — slitovnicí, kde se setkává spravedlnost s milostí — u Něhož hříchem obtížená duše nalézá odpuštění. Milost jest dar Boží, přicházející skrze víru v Kristovu krev, která očišťuje od hříchu. Když u víře přijímáme Krista jako Spasitele, jeho spravedlnost, stává se naší spravedlností a všechny hříchy jsou odpuštěny.

6. Kdo může vylíčiti radosi a pokoj duše, která jest zproštěna nadutosti náboženského pokrytství. Sami jsme si lichotili, že to neb ono činí nás hodné věčnosti. Snad jsme se domnívali, že nejsme tak bezbožní nebo tělesní, jako jiní. To má na

vždy přestati. Své zvyky klademe k nohám Spasitele, aby je zničil. Pokoj a radost u jeho nohou jest veliká. Brána sebe-vyvyšování jest na vždy zavřena.

7. Jsou zvláště dva bludy, před kterými dítky Boží musí se míti na pozoru, zvláště ty, které teprve začaly důvěřovati v jeho milost. První blud záleží v důvěře ve vlastní sílu a skutky, v té důvěře, že lidé sami mohou přijíti ve shodu s Bohem. Kdo vnějším zachováváním přikázání hledí dosíci svatosti života, pokouší se o nemožnou věc... Druhý a neméně nebezpečný blud záleží v tom, když lidé se domnívají, že Kristus je osvobodil od zachovávání zákona, a že jejich skutky nemají vlivu na jejich vykoupení, protože jen věrou můžeme míti účastenství na milosti Kristově.« (Cesta ke Kristu 63.)

8. Protože zákon Boží jest dokonalý a proto nezměnitelný, jest hříšnému člověku nemožno, aby učinil zadost jeho požadavkům. Ale proto přišel náš Spasitel; bylo to jeho poslání, aby lidi, učiniv je účastny božské povahy, uvedl je ve shodu se zásadami zákona Božího. Zanecháme-li hříchu a přijmeme-li Ježíše jako Spasitele, jest zákon vyvýšen.

9. »Zákon tvrdíme.« Kde jest utvrzován zákon? Nikoli v Boží vládě nebo jeho záměru; jeho zákon jest věčný, ať lidé věří nebo nevěří. (Viz v. 3. Žalm 119, 89; 111, 8. 9.) Zákon jest utvrzován v srdci věřícího a kráčí-li u víře ustavičně vpřed, jest zákon v jeho srdci napsán na věky v celé své platnosti.



Úkol 9. — 29. listopadu. (Z. s. 16.03.)

Ospravedlnění skrze víru.

Otázky.

1. Jaká otázka jest dána o spravedlnosti Abrahamově? Řím. 4, 1.
2. Jakou cenu měly skutky Abrahamovy? K čemu však mu neprospěly? V. 2. Pozn. 1.
3. Jak byl ospravedlněn i Abraham? V. 3. Pozn. 2.

4. Co zaslíbil Pán Abrahamovi? 1. Mojž. 15, 3—5. Jak se k tomu choval Abraham? Co způsobila tato víra? V. 6. Pozn. 3.
5. Jak jest počítána odplata tomu, kdo činí skutky? Řím. 4, 4. Pozn. 4.
6. Jak pohlíží věřící na ospravedlnění? Koho Pán ospravedlňuje? V. 5. Pozn. 5.
7. Komu připisuje David zvláštní požehnání? V. 6. Pozn. 6.
8. Kdo jest opravdu blahoslavený? V. 7. 8. Pozn. 7.
9. Co se táže Pavel v dalším verši? V. 9a.
10. Na co znovu poukazuje? V. 9b.
11. Kdy byla Abrahamovi připočtena spravedlnost? V. 10.
12. Proč byl obřezán? Měl býti skrze obřízku spravedliv? V. 11a.
13. Co tím chtěl Bůh, když spravedlivému Abrahamovi dal znamení obřízky? V. 11b. Pozn. 8.
14. Či otcem jest nazván Abraham? V. 12; Gal. 3, 29.

Poznámky.

1. Zachránil-li se někdo vlastním úsilím, může zásluhy přičísti sám sobě. Apoštol však k tomu dodává, že u Boha nemá žádné chlouby; vždyť on předem ukázal, že všichni, Židé i pohané jsou pod hříchem. Před tváří Boží nikdo se nemůže chlubit.

2. »Nikdo nemá přičiny, pevyšovati se nad jiného, nebo mu něco nepřáti. Nikdo nemá větší přednosti před druhým a nikdo nemůže požadovati odměny, jako by mu právem náležela.« (Gleichnisse 396.)

3. Šek, podepsaný od nejbohatšího muže, nic neprospěje, jestliže jej někdo v důvěře nevyplatí. Lékař nemůže nikoho uzdravit, kdo mu nedůvěřuje, aby užil předepsané léky a uposlechl jeho rady. Vůdce nás může vésti lesem tehdy, když mu důvěřujeme.

4. Bůh nehledí na to, jak dlouho pracujeme, nýbrž s jakou ochotností a věrností. Naše služba vyžaduje úplného odevzdání vlastního já. Nejmenší povinnost, vykonaná s upřímností a sebezapřením, jest Bohu milejší, nežli veliké dílo, vykonané v sobectví. On pozoruje, jsme-li nadšeni duchem Kristovým, a zjevuje-li naše dílo život Ježíšův. Více dbá lásky a věrnosti, s kterou pracujeme, než velikosti naší práce.

5. »K spravedlnosti je třeba víry; každá pochybovačnost jest hřích. Satan stojí v čele velikého zástupu pochybovačů a pracuje vši silou, aby oklamal duše. Pochybovati jest módou... Mnozí se domnívají, že jest lépe státi na straně nevěry a pochybovačnosti. Je to hrozné, pozbyti víry v Boha a v jeho slovo. Jakákoliv nevěra připravuje o zmužilost. Dáme-li jen jednou najevo pochybovačnost, jsme v nebezpečí.«
E. G. W.

6. Pozorujeme-li zkušenosti člověka, o němž jest praveno, že víra počtena mu byla za spravedlnost, můžeme se tázati, jak vzrůstá, nebo vyvíjí se víra? Odpověď zní: Víra vzrůstá, je-li pocvičen ve shodě se slovem Božím. Jako onen muž s uschlou rukou, musíme své slabé rámě vztáhnouti v odpověď na slovo Boží. Bez cvičení víra odumírá. V Bibli jest dosti zaslíbení, po nichž dnem i nocí musíme vztahovati své rámě víry. Všecka zaslíbení dána jsou věřícím v Krista.

7. Toto rčení jest v žalmě 32. Jak slavné je ujištění, že Bůh, žijícímu u víře v spravedlnost Kristovu, nepočítá nepravosti! Budeme-li po odpuštění nám hříchů žiti v pevném úmyslu, zůstatí čisti a spravedliví, přijme nás Bůh přes naše nevědomé hříchy. Takový život žádá Bůh od ostatků svého lidu.

8. Abraham cele věřil Bohu a bylo mu to počteno za spravedlnost. Tak i nám bude dána spravedlnost, budeme-li věřiti. Abraham jest nám dán za příklad, jako otec všech věřících. Takovou vírou v Krista stáváme se dětmi Abrahamovými,



Abraham příklad a otec.

Otázky.

1. Co obsahovalo zaslíbení, dané Abrahamovi? Jak dosáhl toho zaslíbení? Řím. 4, 13. Pozn. 1.
2. Co by se stalo, kdyby byli dědicové, kteří jsou ospravedlněni skrze skutky? Co by se stalo se zaslíbeními? V. 14. Pozn. 2.
3. Jak působí zákon? V. 15a. Pozn. 3.
4. Co ukazuje, že požadavky zákona jsou všeobsáhlé? V. 15b. 1. Jan. 3, 4. Pozn. 4.
5. Co proto bylo také zaslíbeno? Proč? Co jest semeni zajištěno? Koho zahrnuje v sebe rčení »semeni«? V. 16. Pozn. 5.
6. Co praví Pán o otcovství Abrahamovu? V. 16. konec, 17a. (Srovnej 1. M. 17, 5.)
7. Co může učiniti Bůh Abrahamův? V. 17b.
8. Jak pevná byla víra Abrahamova a čeho se držela? V. 18.
9. Kterých překážek nedbal? V. 19.
10. Co jej nezmátlo? Co osvědčil ve své pevnosti? Co způsobila jeho pevnost? V. 20.
11. Jak při tom rostla jeho víra? V. 21. Pozn. 7.
12. Co získal takovou věrou? V. 22.
13. Proč jest dána zpráva o víře Abrahamově? V. 23. 24a. Pozn. 8.
14. Čeho je třeba nám, abychom byli účastni zaslíbení? V. 24b.
15. Proč byl Kristus vydán? Proč byl vzkříšen? V. 25. Pozn. 9.

Poznámky.

1. »Dědic světa«. To jest konečné zaslíbení Boží. Na počátku byla země dána člověku. Skrze hřích pozbyl Adam panství,

ale Kristus svou obětí je získal zpět. (Luk. 19, 10.) Svaté símě, z něž Kristus jest nejpřednější, má je obdržeti dědičně. Neoprávněni držitelé mají zemi jen do času. Símě má na konec potříti hadu hlavu a očistiti království. (1. M. 3, 15; Řim. 16, 20.) To bylo znovu zaslíbeno Abrahamovi. Po jeho velikých zkouškách víry bylo mu zaslíbeno, že jeho símě vládnouti bude branami nepřátel. (1. M. 22, 16—18.) To vše stane se skrze Krista, až přijde opět. Po tisíci letech obdrží svatí obnovenou zemi. Potom se vůle Boží stane v nebi jako na zemi.

2. »Ze zákona« znamená tolik, jako ze skutků zákona. Kdyby se lidé mohli vykoupiti sami, nebylo by třeba žádných zaslíbení Božích. Ale člověk nemůže nikdy spravedlnost zděditi, nebo dědictví zasloužiti, neboť jest bezmocný hříšník.

3. »Hněv působí.« K tomu nedal Bůh zákon, nýbrž k životu. Tíže jest blahodějnou silou; udržujeť všechny pozemské věci v rovnováze. Sřítí-li se někdo s vysoké skály, jest mu tíže k záhubě. Elektrina jest jednou z nejužitečnějších sil nynějšího světa; používá-li se ji nesprávně, jest k záhubě. Je-li srdce ve shodě se zákonem Božím, pak jest zákon člověku svící jeho nohám. Protiví-li se srdce tomuto zákonu, způsobuje hněv, odsouzení a smrt.

4. »Kde není zákona, tu ani přestoupení.« Přestoupení jest na světě od doby, kdy Adam zhřešil. Proto již tehdy musil býti zákon. Jelikož hřích jest vždycky proti našemu Otci nebeskému, musí přestoupený zákon býti zákonem Božím. A protože hřích, hledě k lidstvu, jest všeobsáhlý, musí i zákon býti všeobsáhlý.

5. Kdyby ospravedlnění člověka záviselo na jeho skutech, nemohl by býti jist, zdali tím, co vykonal, učinil žádost i zákonu. Přijímá-li u víře dokonalou spravedlnost Kristovu, ví, že to stačí. To jest největší jistota v tomto světě nejistoty, — »Víry je třeba v malých věcch právě tak, jako ve velkých.«

6. Když apoštol vylicuje pevnou víru Abrahamovu, pomíjí zkušenosti jeho víry, zapsané v 1. Mojžíšově. »Bůh povolal Abrahama za otce věřících a jeho život měl býti příkladem

víry pozdějším pokolením. Jeho víra však nebyla dokonalá. Malou důvěru v Boha zjevil, když zatajil, že Sára jest jeho manželkou a potom při svém spojení se s Agar. Aby dosáhl nejvyššího stupně, podrobil jej Bůh zkoušce jiné, největší, jaká kdy člověku byla dána. Svého syna měl obětovati v oběť zápalnou. Tehdy bylo Abrahamovi 120 let.« E. G. W.

8. »Oběť, požadovaná od Abrahama, neposloužila k dobrému jen jemu a pozdějším pokolením; ona byla také k naučení bytostem nebeským a jiným světům. Bůh chtěl věrnost svého služebníka ukázati před celým nebem, že nemůže býti nic jiného přijato, nežli dokonalá poslušnost, a dokonaleji rozvinouti před nimi plán vykoupení.« E. G. W.

9. »Pro ospravedlnění naše.« Všecka zaslíbení a požehnání minulosti i přítomnosti jsou soustředěna v Kristu. On zemřel, aby nás vykoupil od hříchu a zkázy. Vzkříšen byl k našemu ospravedlnění, abychom dosáhnouti mohli života. To vše bylo napsáno pro nás, abychom v Něm měli naději.



Úkol 11. — 13. prosince. Z. s. 15.58.

Zachránění skrze jeho život.

Otázky.

1. Čím jsme ospravedlněni? Řim. 5, 1a. Pozn. 1.
2. Co dosahuje ospravedlněný? V. 1b. Pozn. 2.
3. Kdo dává tento pokoj? V. 1c. Efez. 2, 14. Pozn. 3.
4. Co způsobuje víra dále? V. 2a. Pozn. 4.
5. Z čeho se můžeme radovati? V. 2b. Pozn. 5.
6. Čím také se chlubíme? V. 3a. Pozn. 6.
7. Proč se radujeme z našich soužení? V. 3b. Pozn. 7.
8. Co působí trpělivost? Kam dále vede? V. 4.
9. Proč nemůže naděje zklamat? V. 5a.
10. Jak přichází láska Boží do našich srdcí? V. 5B. Pozn. 8.
11. Kdy a pro koho Kristus umřel? V. 6. Pozn. 9.

12. Jakou lásku zřídka najdeme mezi lidem? V. 7.
13. Čím jest poznána velikost lásky Boží? V. 8.
14. Jakou jistotu máme, byvše ospravedlnění smrtí Kristovou? V. 9.
15. Kdy nás Bůh s sebou smířil? Čím jsme byli s Bohem smířeni? V. 10. Pozn. 10.
16. Z čeho se můžeme radovati? Proč? V. 11. Pozn. 11.

Poznámky.

1. »Ospravedlnění z víry.« Zde jest dáno prosté a dobré vysvětlení pravé víry. Dokonalá víra jest odevzdání se Bohu, důvěra v jeho slovo... Nestačí něco o Kristu věřit, nýbrž musíme v Něho věřit. Jediná víra, která nám může prospěti, je ta, která Jej přijímá jako osobního Spasitele a tak si přivlastňuje jeho zásluhy. Mnozí pokládají víru za věc názoru; ale zachraňující víra jest skutečnost, skrze niž všichni, kdo přijímají Krista, spojují se s Bohem. Pravá víra jest život. Živá víra znamená opravdovou důvěru, vzrůst v síle, v které duše vítězí.« E. G. W.

2. »Pokoje máme.« Vírou poznáváme svatost zákona Božího, ošklivost hříchu, cvičíme se v zapírání sebe, v litování a vyznání hříchu. Vírou všechno odevzdáváme Bohu a spoléháme na jeho spravedlnost. Tak dosahujeme pokoje. Máme-li Krista, máme pokoj.

3. Nedbáme-li zaslíbení Božích, která byla dána, abychom neměli nedostatku, nemáme výmluvy. Vyhýbání se těžkostem a nařikání v soužení seslabuje služebníky Boží a činí je neschopné nesení odpovědnosti a břímě.« E. G. W.

4. »Přístup máme.« Skrze víru máme přístup k velikým pokladům milosti Boží. Víra v Krista zjednává nám přístup k Nejvyššímu a ku předivné klenotnici království Božího. Skrze Krista můžeme vstoupiti a míti podíl ve všech věcech.

5. »Všichni, kteří odhodlaně stojí v předních řadách bojovníků, bývají zvláště vydáni útokům satanovým. Jakmile jsou

napadení, ustupují do své pevnosti. Oni cítí, že potřebují od Boha posílení a potom působí v jeho moci. Dosažená vítězství nesvádí je ku povyšování sebe, nýbrž jim spíše slouží k tomu, aby se ještě více spolehli na Všemohoucího. V jejich srdci jest vroucí dík k Bohu; radují se v soužení, která musí snášeti od nepřítelů. Takoví ochotní služebníci činí zkušenosti a utváří svou povahu ke cti Boží.« E. G. W.

6. »Soužení.« Řecké slovo zde použité, znamená utiskati a také se jím vyrozumívá tlačiti nebo lisovati. Bůh dopouští útlaky, aby pleva oddělena byla od pšenice, aby vytryskla šťáva a olej. Jen v soužení získáváme zkušenosti. Radujme se tedy v soužení.

7. Trpčlivost jest rovnováha duše, která ji ve velikých bouřích chrání od pádu. Bez této rovnováhy hrozí ztroskotání a záhuba.

8. »Láska Boží.« Mnozí touží po lásce Boží. Chtěli by Bohu sloužiti, ale doznávají, že nemilují Jej, ani jeho práci. Snaží se toho dosáhnouti, ale marně. Láska Boží jest původu nebeského a musí býti živena chlebem s nebe. Toužíme skutečně po tom? Ona přichází skrze přebývání Ducha svatého v nás. Toužíme po Duchu svatém? Odpověď nalézáme u Luk. 11, 9—13.

9. Ve zkušenostech každého dítky Božího přichází doba, kdy jeho stav svádí k domněnce, že není pro nás již naděje. Bud' dobré mysli. Kristus zemřel za hříšné, za nejbezbožnější, za ty, kteří nejvíce od Boha pobloudili. Každý ztracený, který se vrací, jest od Otce uvítán a dostává se mu požehnání.

10. Smíření bývá dáno v hojné míře, že skutečně jest příčina radovati se v Bohu. On zemřel, když jsme byli ještě nepřátelé, aby nás zachránil. Čím více spasení budeme skrze jeho život! Poněvadž smíření dává nám přístup ke všemu Božímu, měla by naše srdce oplývati díkem k Bohu.



Bohatství milosti.

Otázky.

1. Jak přišel hřích na svět? Co bylo jeho následkem? Řím. 5, 12a.
2. Na koho se rozšířilo panství smrti? Proč? V. 12b. Pozn. 1.
3. Co dokazuje Pavel veršem 13? Pozn. 2.
4. Kdo panoval nad lidstvem od Adama až do Mojžíše? Co je tím dokázáno? V. 14a. Pozn. 3.
5. Na koho byl Adam obrazem? V. 14b.
6. Čím se liší dar od hříchu? V. 15a.
7. Jaký rozdíl jest mezi hříchem a milostí? V. 15b. Pozn. 4.
8. V čem nelze srovnati milost a hřích? V. 16a.
9. Jaký rozdíl jest mezi odsouzením a obdarováním? V. 16b. Pozn. 5.
10. V jakém poměru jest plnost milosti a daru spravedlnosti skrze víru k odsouzení? V. 17.
11. Jaký následek měl jeden hřích Adamův? V. 18a.
12. Co způsobila spravedlnost Ježíšova pro všechny lidi? V. 18b. Pozn. 6.
13. Co způsobila neposlušnost jednoho? V. 19a.
14. Co způsobila poslušnost jednoho? V. 19b. Pozn. 7.
15. Proč byl dán zákon? Stačí milost na všechny hříchy? V. 20. Pozn. 8.
16. Co přišlo skrze panství hřícha? V. 21a. Pozn. 9.
17. Proč má milost právo ku panování? Co působí její vláda? Skrze Koho? V. 21b.

Poznámky.

1. Uprostřed zahrady byl strom života, jehož ovoce mělo sílu k udržování života. Kdyby byl býval Adam zůstal poslušen Bohu, byl by měl stálý přístup k tomuto stromu a byl by věčně žil. Když ale zhřešil, byl odloučen od tohoto stromu a podro-

ben smrti. Boží rozsudek: »Prach jsi a v prach se navrátíš«, poukazuje na úplný zánik života. Přestoupení dalo podnět k zaslíbení nesmrtelnosti lidstvu s podmínkou poslušnosti. Adam nemohl svým potomkům dáti, co neměl, a pro padlé pokolení nebylo by bývalo naděje, kdyby byl Bůh dáním svého Syna, nepřinesl lidu nesmrtelnost.

2. »Až do zákona.« Slova tato neznamenaají, že před ohlášením deseti přikázání nebylo zákona, nýbrž: až do vydání zákona na hoře Sinai. Když Bůh Adamovi v ráji přičítal hřích, musil mítí známost zákona.

3. »Kralovala smrt.« Že zákon byl již před vydáním na Sinai, dokazuje skutečnost, že smrt panovala od zhřešení Adamova; neboť hřích jest přestoupením zákona. (1. Jan 3, 4; Řím. 7, 7.) Bez zákona není přestoupení. Proto lze říci, že nebyl-li před vydáním zákona na Sinai dán lidem zákon, pak také v té době nebylo hříchu, neboť nebyl zákon, který by byl přestupován. Ale smrt kralovala, poněvadž se hřešilo a kde jest hřích, tam musí býti i zákon.

4. Dar nelze srovnati s přestoupením. Jedním přestoupením chtěl satan všecky zničiti; ale nesmírný dar Ježíše Krista, milost Boží, která v něm byla zjevena, jest nad všecky přestupníky. Jedno přestoupení vedlo k mnohým hříchům; jeden dobrovolný dar přinesl vysvobození a vítězství všem přestupníkům. Vznešenost daru Božího vítězí nad všelikou mocí hříchu.

5. Dar velice převyšuje působení hříchu. Zatím co hřích Adamův přinesl pánsství smrti nad vším lidstvem, jest dílem Kristovým nejen zlomena vláda smrti, nýbrž i spravedlivým dáno, aby v slávě panovali nad smrtí.

6. Úplná oddanost Ježíšova zahrnuje v sobě život spravedlnosti... Vynaložení všeho jeho bohatství přineslo lidem život a ospravedlnění. Jejich předností jest, že si obé mohou zdarma přivlastniti.

7. »Skrze poslušenství jednoho.« Jaká poslušnost? Zákona, neboť to jest povinnost lidí. Tak působí zákon naše spasení.

Budeme skutečně zachráněni poslušností zákona, nikoli však naší poslušností, nýbrž spravedlností, kterou vydobyl Kristus svou dokonalou poslušností.

8. »Ještě více.« Někdo snad řekne: »Kdybych byl takový, jako Adam před svým pádem, zvítězil bych.« Právě tak, jako bychom bývali zvítězili tehdy, můžeme i nyní. Bůh nebyl Adamovi více, nežli jest synům a dcerám Adamovým. Plnost milosti jest mnohem větší než plnost hříchu.

9. Hřích panuje — milost panuje. Dva veliké rozdíly. Ze zkušenosti známe moc hříchu. Na nás záleží, abychom zkušenostmi poznali moc slavné milosti. Pozoruj ujištění: »Kde se zmocnil hřích«, v srdci a myšlení, kde panuje jako tyran, tam »mnohem více rozhojnila se milost«, nebo tam jest mnohem mocnější milost. To je slavná jistota!



Úkol 13. — 27. prosince. Z. s. 16.03.

Opakování.

Otázky.

1. Kde a kdy byla psána epištola? Kdo jest pisatelem jejím? Pozn.
2. Kdo jest apoštol? Jsou ještě dnes apoštolé? Komu jest list psán? Čím jest dokázáno Boží Synovství Kristovo? Řím. 1. 1—4.
3. Co bylo známo o sboru v Římě? Či dlužníci jsme, jsme-li vykoupeni v Kristu? Co jest praveno o evangeliu? Co ono zjevuje věřícímu? V. 14—17.
4. Co jest zjeveno ve stvoření? Jaké následky mělo odvrácení se lidí od Boha? V. 20—24.
5. Koho odsuzujeme, soudíme-li jiné? Jaká výstraha jest dána těm, kteří činí, co při jiných odsuzují? Jaký jest následek toho, jestliže jest hřích trpěn v srdci? Řím. 2, 1—5.

6. Jak Pán odplatí na soudu? Podle čeho bude každý souzen? Co bude na soudu také vzato v úvahu? V. 6—11.
7. Jak se Židé chovali k zákonu? Kdo jest pravým Židem u Boha? Jaký význam měla obřízka? V. 17—20. 28. 29.
8. Jakou přednost měli Židé tělesného původu? Co lze říci o povaze všech lidí? Ke komu mluví zákon Boží? Řím. 3, 1. 2. 10. 19.
9. Jak může být člověk ospravedlněn? K čemu byl Kristus předzvěděn? Jaké stanovisko zaujímá věřící k zákonu? V. 20—24. 31.
10. Jak byl ospravedlněn Abraham? Jak budou ospravedlněny děti Abrahamovy? Jaké velké zaslíbení bylo dáno Abrahamovi? Řím. 4, 1—3. 8. 9. 13.
11. Co pro nás znamená zaslíbení, dané Abrahamovi? Jaký poměr utváří víra mezi Bohem a hříšníkem? Co praví Pán o množství simé Abrahamova? Jak Abraham přijal toto zaslíbení? O čem byl pevně přesvědčen? V. 16. 17. 20. 21.
12. Čím jsme ospravedlněni? Co tím přichází do našeho srdce? Skrze koho máme pokoj? Čím jsme smířeni? Čím budeme spaseni? V kom jenom lze nalézt pravou radost? Řím. 5, 1. 2. 9—11.
13. Jak přišel hřích na svět? Proč byl dán zákon (na Sinai)? Co mělo panovati v srdci věřících? V. 12—21.

Poznámky.

Pavel psal list na své misijní cestě. Jest v úzkém spojení s listy ke Galatským a Korintským. První list ke Korintským napsal Pavel dříve než odešel Efezu; druhý list ke Korintským psal na cestě do Korintu a list Galatským psal v Korintu, odkud také psal list Římanům.

Pavel zamýšlel jíti do Říma. (Řím. 1, 10. 13.) Protože mu nebylo hned možné, napsal list a poslal jej po diakonce Fébě do Říma. (Řím. 16, 1. 2.) List psal Tercius.

Rozdělení.

1. Předmět dopisu. Řím. 1, 16. 17.
2. Oslovení a úvod. V. 1—15.
3. Pohané i Židé jsou odsouzeni. Řím. 1, 18—2, 29.
4. Některé obrany. Řím. 3, 1—8.
5. Pavel obhájí pravdu Písmem. V. 9—20.
6. Zjevení se spravedlnosti Boží. V. 21—26.
7. Chlouba jest vyloučena. V. 27—31.
8. Abraham jako příklad. Řím. 4.
9. Ospravedlnění přináší pokoj a radost. Řím. 5, 1—11.
10. Adam jest hlavou padlého lidstva; Kristus hlavou lidu zachráněného. V. 12—19.
11. Hřích přišel skrze Adama; milost skrze Krista. V. 20—21.

